

ham, et Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, med Hensyn til hvorvidt Forpligtelsen til at udrede Tiende paahviler Hovedparcellisterne, eller om den ogsaa skal paahvile de mindre Parcellister, naar der er foretaget Udstykning. Jeg tillod mig ogsaa forrige Gang ved denne Sags Behandling at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa de Mangler og Ulemper, som ogsaa finde Sted med Hensyn til Fæstegodsjet. Jeg udtalte, at jeg som Boldgiftsmand ved Hoversløsningen havde haft Leilighed til at see flere Fæstebreve, hvori Eieren for den nye Fæster havde gjort det til en udtrykkelig Betingelse, at han, naaget der var taget Jord bort, 6, 7 à 8 Skpr. Hartkorn, dog lige fuldt skulde svare den fulde Tiende. Jeg rettede dengang den Forespørgsel til den høitærede Minister, hvorvidt det kunde bestaae efter den nuværende Lovgivning, hvorvidt det var rigtig eller ikke. Jeg erholdt imidlertid ikke noget Svar desangaaende, men jeg antager, at der idag er givet et bekræftende Svar herpaa, navnlig af den høitærede Indenrigsminister, saavel som ogsaa af den ærede Ordfører; thi det har ikke een men flere Gange været udtalt, at Tiendetageren stod med Ret til at fordrø sin Tiende af Hovedparcellisten, men at Hovedparcellisten igjen stod med Regres ligeoverfor de enkelte Parcellister. Jeg vil haabe, at hvad der finder Anvendelse paa Selveierdistrikterne ogsaa maa finde Anvendelse paa Fæstegodsjet, men det er dette, som endnu ikke staaer ganske klart for mig, og i hvilken Anledning jeg derfor nok kunde ønske en nøiere Oplysning, thi hvis de samme Regler ikke skulde være gjældende der, saa savner jeg en for mig temmelig vigtig Bestemmelse i Lovforslaget, hvilket mulig ogsaa vil have tilfølg, at jeg til endelig og sidst ikke vil kunne give det min Stemme.

Brockdorff: Naar den ærede Ordfører har udtalt, at det ikke skulde være ganske rigtig, hvad jeg har anført i mit foregaaende Foredrag, at saavel Statskassen som Communerne have at henvende sig til de lovligt udstykkede Parceller med deres Skattekrav, saa forekommer dette mig dog at være ganske besynderligt. Jeg er ganske vist ikke Jurist og veed ikke, hvad der staaer i enhver Lov, og jeg tviv-

ler heller ikke om, at det staaer i Paragraphen, som den ærede Ordfører citerede; men hvad jeg tillader mig at troe, at vide, som praktisk og erfaren Mand i dette Sag, det er, at naar jeg har udparcelleret fra en Eiendom paa lovlig Maade, saa er jeg fri for alle Byrder baade til Statskassen og Communen af det Udparcellerede, og det er kun med Hensyn til Tienden jeg endnu har Forpligtelse.

Nørgaard: Det maa være mig tilladt med saa Ord at udtale, at naar jeg har tilladt mig at omtale, at jeg savnede en Bestemmelse i § 4 med Hensyn til Stedet, hvor disse Møder skulle afholdes, da var min Hensigt dermed at henlede den ærede Ordførers og det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om der dog ikke i Paragraphen burde være en Bestemmelse, der nærmere betegnede dette i visse Tilfælde, hvor Behoerne havde meget langt til Kjøbstaden. Imidlertid naaede jeg ikke min Hensigt at faae en Udtalelse fra den ærede Ordfører, om hvorvidt en saadan Bestemmelse vilde være hensigtsmæssig; derimod henviste han mig til, at Tiendetagerne havde Ret til, til hvad Tid de vilde, at indstævne enhver af Tiendebyrderne til at møde flere Mile borte fra deres Hjem, saa ofte han vilde. Det er nu vel ganske vist, at en Tiendetager saavel som enhver Anden har en saadan Ret; men jeg troer ved Siden deraf, at dersom han indstævner de Paagjældende uden virkelig gyldig Anledning, maa han kunde komme til at give Erstatning for unødigt Trætte eller Tidsspilde. Forøvrigt er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at det har været en meget smuk Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, og dersom denne smukke Tanke kunne gjenneføres i nogen syn-derlig Udstrækning, vilde endeel af mine Betæneligheder falde bort; men Ulykken er netop, at de forskjellige Bestemmelser i Lovforslaget aabne Veien for saa mange Undtagelser, at jeg ikke troer, der vil komme stort ud deraf, hvorimod Loven maaskee i visse Tilfælde kunde give Anledning til Stridigheder, eller idetmindste fremkalde en Uregelmæssighed i Fremgangsmaaden som en Følge af, at den ene Tiendetager kan benytte Leven i de Tilfælde, at han seer sin Fordeel derved, og den Anden kan